

چکیده:

معماری مقوله‌ای فرهنگی است و بی‌ارتباط با گذشته نیست. ساخت‌وسازهای دهه‌های اخیر بدون در نظر گرفتن ارزش‌های فرهنگی، چهره شهر را تغییر داده است. ساختمان‌ها با اشکال متنوع و بدون در نظر گرفتن بافت پیرامونی، شکل گرفته‌اند؛ به طوری که نمی‌توان رابطه معناداری مابین ساختمان‌های جدید و بناهای بارز قدیمی و معماری بومی آن منطقه برقرار نمود. شهر رشت هم مانند خیلی از شهرهای ایران در پی تحول فرهنگی، دچار دگرگون‌شده و شکل جدید آن برای رسیدن به طرحی نو، انسجام و پیوند با ساختار قدیم را برهم زده است. از این رو ضروری است به دنبال راهکاری جهت ضابطه‌مند نمودن ساخت‌وسازها، خصوصاً در مناطق تاریخی باشیم. در این ارتباط تصور می‌شود، برای پیشگیری از هرچه بیشتر خدشه‌دار شدن چهره بافت‌های بارز شهر رشت ضرورت شناسایی فاکتورهای صوری و محتوایی مربوط به فرهنگ و ارزش‌های موجود در بناهای قدیمی و به کار بستن آن‌ها در ساختمان‌های جدید باملاحظه پاسخ به نیازهای روز جامعه، راهکار مناسبی باشد. برای رسیدن به این هدف از طریق مطالعات کتابخانه‌ای و نیز با کسب اطلاعات موردنیاز از طریق مطالعات میدانی، سایت موردنظر مورد توصیف و تحلیل و ارزیابی قرار گرفت. حاصل این پژوهش و بررسی - که با محوریت ارتباط اثر با زمینه صورت پذیرفت - مجموعه‌ای از احکام و دستورالعمل‌های کمی و کیفی اجرایی برای انجام طراحی بود.

کلیدواژه: معماری، زمینه‌گرایی، فرهنگی، تاریخی